

Lantaarnpaal

Bent u wel 'ns in uw blote gat een lantaarnpaal ingeklimmen? Nou? Ik wel, ik durf dat best met u te delen. Het was eind vorige eeuw, in mijn studententijd – uiteraard. Mijn gat was niet bloot, dat wil ik met klem benadrukken, en of ik ietwat half-tipsy was, laat ik graag in het midden en zal ik nooit toegeven. Maar ik hing daar wel mooi te bungelen. Ik heb de krant de volgende dag niet gehaald. Alleen mijn vrienden weten ervan, afgezien van die paar losers die écht strontlazarus waren en de lantaarnpaal níet in durfden en daarnaast mijn epische optreden zijn vergeten of nooit bewust hebben meegemaakt. Einde verhaal.

Soms, of eigenlijk altijd, zijn er voetbalwedstrijden. Na afloop van de match, bij winst, verlies of gelijkspel (meer mogelijkheden zijn er volgens mij niet), hangt er altijd wel iemand in een lantaarnpaal, al dan niet dronken, al dan niet in z'n blote gat. Dit leest u de volgende dag nooit terug in de krant. Tenzij er gelijktijdig zeventien lantaarnpalen omver waren getrokken, een monumentale fontein was vernield en twaalf bushokjes waren gesloopt. Dat is dan weer wél nieuwswaardig. Er wordt dan gesproken van vandalen, voetbalhooligans, aso-mensen; je kent ze wel of eigenlijk liever natuurlijk ook weer niet. Maar die vent – of vrouw, van mij mag dat best – die daar in zijn (of haar) blote gat aan die ene lantaarnpaal hing te bungelen, die blijft anoniem. Einde verhaal.

Tot de volgende match. Dan begint het weer opnieuw. En we vergeten het – ook de volgende keer weer – sneller dan de intensiteit waarmee we ons er in eerste instantie over verontwaardigen. Sommige dingen wennen en horen er nu eenmaal “gewoon” bij. De vraag “Wie gaat dat betalen?” duikt even kort op, maar al snel blijkt dat de schade vergoed zal gaan worden uit de clubkas (continu aangevuld vanuit de gemeente), door een ad hoc Wiedergutmachungsinzamelingsactie van de trouwe en “goede” supporters (want, over één kam mag je voetballiefhebbers uiteraard niet scheren), of, aangezien het nu zomer is, vallen die paar missende lantaarnpalen niet eens op, voorlopig. Da's dan weer een issue voor het najaar, maar dan is de competitie alweer in volle gang. Ik herhaal: einde verhaal.

En soms, heel erg enorm soms, hangt er “gewoon” iemand in z'n blote gat aan een lantaarnpaal te bungelen. Dan betreft het opeens een kwetsbaar persoon, iemand met enge “symptomen” of een rare psychische aandoening of zelfs wel ziekte (!) – ach wee, commotie, oproer, blinde paniek. Misschien had die persoon een biertje of pretsigaret te veel op, misschien waren zijn medicijnen op, misschien had hij net z'n hond moeten laten inslapen, misschien kwam z'n psychosegevoeligheid even expliciet tot uitdrukking. Wie zal of kan het zeggen? Ik weet het niet. U wel?

Belangrijkere vragen zijn, denk ik: Wie wil het weten? Wie vraagt het zich af? Wie neemt de moeite het na te gaan vragen, uit te gaan zoeken? Vrij weinig mensen, helaas, vermoed en vrees ik. Maar ondertussen hangt die vent – of vrouw, van mij mag dat best – daar hulpeloos aan die paal te bungelen. De politie wordt ingeschakeld, de crisisdienst rukt met gierende sirenes uit en met een beetje pech, inherent aan het leven, staat er een journalist bij, er live verslag van te doen of foto's te maken. U leest erover in de krant van morgen, dát weet ik dan wel weer zeker. Die persoon is dan een verward persoon. Ik geef toe: er zal geen volledig katern aan worden gewijd. Maar de ophef zal groot, intens en tamelijk ongenueanceerd zijn. De “discussie” zal al rap gaan over dé Bezuinigingen in dé Zorg en hoe schandalig dat is en hoe al onze arme opa's en oma's liggen weg te rotten in hun bejaardenluiers in verzorgingstehuizen omdat al die buitenlandse én allochtone vluchtelingen onze verzorgingsstaat komen ondermijnen met al hun bomgordels ... Het is dan, opeens, als het puntje bij (lantaarn)paaltje komt, altijd de ander. Maar misschien hangt ú nu op dit moment verward in een

lantaarnpaal te bungelen in uw blote gat. Dan leest u deze column niet en heeft u zo uw eigen issues. U staat morgen alleen wel in de krant, dat u het maar alvast weet, mét of zonder balkje over de ogen. Met misschien wel een splinter erin. Want soms, of eigenlijk altijd, bent u zélf de ander.

Wars van Lezel